

Avui serà un dia fabulós

ESTIMAT EVAN HANSEN

Novel·la

VAL EMMICH AMB
STEVEN LEVENSON,
BENJ PASEK I JUSTIN PAUL

ESTIMAT EVAN HANSEN

VAL EMMICH AMB
STEVEN LEVENSON,
BENJ PASEK I JUSTIN PAUL

La novel·la

Traducció de M. Dolors Ventós

Fanbooks

Títol original: *Dear Evan Hansen*

© Steven Levenson, Benj Pasek, Justin Paul, 2019

© de la traducció: M. Dolors Ventós, 2019

Les cançons de *Requiem* i *Only Us* s'utilitzen amb autorització.

Tots els drets reservats

Lletra i música de Benj Pasek i Justin Paul

© Pick In a Pinch y Breathelike Music, 2015

Administrat per Kobalt Songs Music Publishing

© d'aquesta edició: Edicions 62, S.A., 2019

Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

Primera edició: maig del 2019

ISBN: 978-84-17515-36-2

Dipòsit legal: B. 6.668-2019

Imprès a Catalunya

Aquest llibre és una obra de ficció. Els noms, personatges, llocs o fets són producte de la imaginació dels autors o s'han utilitzat amb fins fictivals. Qualsevol semblança amb successos, llocs o persones, vives o mortes, és una mera coincidència.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Capítol 1

Estimat Evan Hansen,

És així com començo totes les cartes. Primer hi poso *Estimat*, perquè és el que sempre escrius al començament de les cartes. És l'estàndard. Després ve el nom de la persona a qui escrius. En aquest cas, jo. M'escric a mi mateix. És a dir, *Evan Hansen*.

De fet, Evan és el meu segon nom. La mama em volia posar Evan, i el papa, Mark, que és el seu nom. Segons el meu certificat de naixement, el papa va guanyar la batalla, però la mama va guanyar la guerra. Sempre m'ha dit Evan. Total, que el papa també. (Espòiler: els meus pares ja no estan junts.)

Només em dic Mark al carnet de conduir (que no faig servir mai), o quan empleno sol·licituds de treball, o el primer dia de classe, com avui. Els meus professors nous criden «Mark» quan passen llista i jo, un per un, els he de demanar que, sisplau, em cridin pel segon nom. I, és clar, ho he de fer quan tots els altres han sortit de l'aula.

Hi ha un milió i mig de coses que m'ataquen els nervis diàriament, des de les partícules subatòmiques fins al cosmos, i una d'aquestes coses són les meves inicials: M. E. H., que sonen com *mm*. *Mm* és com una arronsada d'espallles, cosa que resumeix bastant bé la reacció que provocho en la gent en general. És l'oposada a l'exclamació de sorpresa i

ara! O a la d'admiració *oh!* O a la de vacil·lació *doncs...* O a la de dubte *daixò*. *Mm* és indiferència pura. Ho agafes o ho deixes. És igual. A la gent se li'n fot. Mark Evan Hansen? *Mm...*

Jo m'estimo més pensar en mi com un *eb*, que sona més com a buscar una aprovació o esperar una confirmació. Com ara: «I què us sembla el tal Evan Hansen, eh?».

La mama diu que soc un Peixos de manual. El símbol de Peixos són dos peixos lligats que proven de nedar en direccions oposades. Està molt ficada en el rotllo de l'astrologia. Li vaig instal·lar una aplicació al mòbil que li diu el seu horòscop diari. Ara em deixa notes escrites per tota la casa amb missatges de l'estil: «Surt de la teva zona de confort». O introdueix el missatge del dia en les nostres converses: «Llança't a un repte nou». «Negoci prometedor amb un amic». Tot plegat és una parida, què voleu que us digui, però em penso que, a la mama, els horòscops li donen esperança i li fan de guia, que és el que a mi m'haurien de fer les cartes —en teoria.

Parlant d'això. Després de l'encapçalament, ve el plat fort de la carta: el cos. La meva primera ratlla és sempre la mateixa.

Avui serà un dia fabulós, i ara t'explico per què.

Una actitud positiva atrau experiències positives. Aquest és el concepte bàsic que hi ha darrere d'aquest deure d'escriure'm una carta.

D'entrada, vaig provar de resistir-m'hi. Vaig dir al doctor Sherman: «No crec que escriure'm una carta a mi mateix m'ajudi gaire. No sabria què escriure'm».

La seva reacció va ser redreçar-se en la cadira de cuir en

lloc de repenjar-s'hi despreocupadament com feia normalment.

—No cal que ho sàpigues. Aquest és l'objectiu de l'exercici. Explorar. Per exemple, podries començar dient una cosa així com: «Avui serà un dia fabulós i ara t'explico per què». I continuar a partir d'aquí.

Algunes vegades penso que la teràpia és una bestiesa total, i d'altres penso que el problema de debò és que no me l'acabo de creure. Ves, que al final vaig seguir el seu consell —literalment. (Una cosa menys en què pensar.)

Perquè la resta de la carta és complicada. La primera ratlla era la presentació, i ara he de donar suport a aquesta presentació amb les meves paraules. He de demostrar *per què* serà un dia fabulós si tots els indicis suggereixen el contrari. Els dies anteriors al d'avui no han sigut gens fabulosos; per què hauria de creure que avui serà diferent?

La veritat és que no m'ho crec. I ara toca posar en marxa la imaginació, procurar que totes i cadascuna de les molècules de creativitat se'm desvetllin i em donin un cop de mà. (Fa falta un fotimer de molècules per escriure una arenga *fabulosa*.)

L'únic que has de fer avui és ser tu mateix.
 I tenir autoconfiança. Això és important.
 I ser interessant. I obert. Accessible.
 No t'amaguis. Destapa' t. No vull dir
 que siguis un exhibicionista,
 no et despullis. Has de ser tu, l'autèntic tu.
 Sigues tu mateix. Sigues sincer amb tu mateix.

L'autèntic jo. I això què vol dir? Aquesta frase sona com les citacions pseudofilosòfiques dels anuncis en blanc i negre

de colònies. En fi, doncs això, passem dels prejudicis. Tal com diria el doctor Sherman, hem vingut a explorar.

Explorar: he d'assumir que el meu «autèntic» jo se'n surt més bé amb la vida. I amb la gent. I no és tan tímid. Per exemple, segur que no hauria desaprofitat l'oportunitat de presentar-se a la Zoe Murphy al concert de jazz de l'any passat. No s'hauria passat tota l'estona rumiant els adjectius per descriure més bé les sensacions que li provocava el concert, però que no el fessin semblar un assetjador —bo, genial, espectacular, brillant, encantador, sòlid—, i al final, quan ja s'hauria decidit per *molt bo*, no hauria acabat sense dir-li res perquè estava massa preocupat per les mans suades. I què, si tenia les mans suades?! Segur que ella no hauria exigít que li donés la mà. I segurament era *ella* qui tenia les mans suades després de tocar la guitarra tanta estona. A més, les mans em van suar després de pensar que em suarien, és a dir, que vaig ser jo qui va provocar que em suessin. És evident que l'autèntic Evan no hauria fet una cosa tan terriblement penosa.

De conya, ja ho he tornat a fer, he desitjat que em suessin les mans. Ara hauré d'eixugar el teclat amb la manta. Acabo de teclejar *cxldmrr xsmit ssdegv*. I ara també em sua el braç. La suor se m'acumularà sota el guix, i com que no hi entra l'aire, el guix començarà a fer pudor, la mena de pudor que no vull que ensumi ni de lluny cap company de classe, sobretot el primer dia de l'últim any de l'institut.

Punyeta, Evan Hansen fals! Ets esgotador!

Respira fondo.

Obro el calaix de la tauleta de nit. Ja m'he pres el Citalopram aquest matí, però el doctor Sherman diu que també puc prendre Lorazepan si la cosa es posa massa xunga. Faig un glop de Lorazepan: l'alleujament ja ve de camí.

És el problema d'escriure aquestes cartes. Començo en

línia recta, però m'acabo desviant i em perdo pels tortuosos giravolts del meu cervell, on no passa res de bo.

—O sigui que ahir no vas sopar?

És la mama, està dreta davant meu, amb el bitllet de vint dòlars que no vaig gastar a la mà.

Tanco el portàtil i l'amago sota el coixí.

—No tenia gana.

—Au, va, xato, que pots encarregar el sopar tot solet si joestic a la feina. Ho pots fer per internet. No cal ni que parlis amb ningú.

Això no és ben bé veritat. Has de parlar amb el repartidor quan li obres la porta. T'has d'estar palplantat al llindar mentre busquen el canvi i, com que sempre fan veure que no tenen prou xavalla, et veus obligat a decidir si li dones menys propina o més del que tenies previst, i, si n'hi dones menys, t'engueguen una maledicció entre dents quan giren cua per marxar, per això els dones més propina i acabes escurat.

—Perdona —li dic.

—No em demanis perdó. Això és el que se suposa que treballes amb el doctor Sherman. Parlar amb les persones. Relacionar-t'hi. No evitar-les.

Que no és justament el que acabo d'escriure a la carta? Això de destapar-me..., de no amagar-me? Tot això ja ho sé. No cal que m'ho repeteixi constantment. És com allò de les mans suades: com més admets el problema, més empitjora.

Ara dona la volta al meu llit, amb els braços plegats, escanejant l'habitació com si fos diferent de l'última vegada que hi ha entrat, com si al meu vestidor o penjada a la paret l'estigués esperant una resposta nova a l'enigma de l'Evan, que trobarà si la busca ben buscada. Creieu-me, tenint en compte el temps que passo tancat en aquesta habitació, si la resposta fos aquí, ja l'hauria trobat jo.

Trec les cames fora del llit i em poso les vambes.

—Parlant del doctor Sherman —em diu—. T'he demanat hora per a aquesta tarda.

—Avui? Per què? Si em tocava la setmana que ve!

—Ja ho sé —replica, mirant el bitllet de vint que té a les mans—. Però he pensat que potser t'aniria bé anar-hi una mica abans.

Perquè em vaig saltar el sopar una nit? Si m'hagués guardat la pasta a la butxaca no ho hauria sabut, però hauria sigut com robar-li, i el karma és un malparit.

Potser no és solament pel bitllet de vint que no vaig gastar. Potser és que emeto unes vibracions supernegatives sense adonar-me'n. M'aixeco i em miro al mirall. Provo de veure el que hi veu ella. A mi em sembla que tot està bé. Els botons de la camisa cordats. Cabells ben pentinats. Fins i tot em vaig dutxar ahir a la nit. Últimament no em dutxo tan sovint perquè és un rotllo haver de tancar el guix, primer amb film transparent, i després amb una bossa de plàstic i cinta adhesiva. No és que m'embruti gaire, tampoc. Des que em vaig trencar el braç que em passo el dia segregat a la meva habitació. A més, ningú de l'institut farà gaire cas de la pinta que faig.

Al mirall, hi veig una novetat: no m'hi havia fixat fins ara. Em mossego les ungles. Me les he mossegat tot aquest temps. D'acord, la veritat és que feia setmanes que temia aquest dia. Després del còmode aïllament de l'estiu, tornar a l'institut és una sobrecàrrega emocional. Veure els amics que es retroben amb abraçades fraternals i xiscles aguts. Les rotllanes que es formen a les cantonades, com si tothom s'hagués avisat prèviament d'on s'havien de trobar. Gent que es peta de riure per l'acudit més graciós que s'ha explicat mai. M'obro pas per entremig d'aquest sarau perquè a hores d'ara tot

m'és familiar. El que em preocupa és el que no puc predir. L'any passat amb prou feines controlava la situació, i ara hauré d'assimilar massa novetats. Roba, tecnologia i cotxes nous. Pentinats, llargades de cabells i colors nous. Tàtuatges i pírcings nous. Parelles noves. Orientacions sexuals i identitats de gènere noves. Classes, alumnes i professors nous. Quants canvis! I tothom fa com si res no fos diferent, tret de mi, perquè, per a mi, cada curs nou és com començar de zero.

També hi veig la mama, al mirall, el penjoll del seu clauer customitzat li penja de la butxaca. (Al llarg dels anys, he fet pujar de categoria molts regals galdosos —tasses, llapis, fundes de mòbil— a còpia de posar-hi «mama» o «Heidi» en algun lloc.) Mentre inspecciona la meva habitació amb la bata blanca posada, més que una infermera sembla un forense. Un forense del CSI molt cansat. Sempre havia sigut «la mama jove», perquè em va tenir tot just acabar la universitat, però no sé si encara se li pot donar aquest títol. Últimament, els seus ulls reflecteixen una fatiga permanent que no té a veure amb les hores de son que esgarrapa cada nit, sinó amb el fet que ja comença a aparentar la seva edat.

—Què se n'ha fet, de les xinxetes? —em pregunta.

Giro la cara cap al mapa que tinc penjat a la paret. Quan vaig començar a treballar a Ellison State Park l'estiu passat, se'm va acudir la idea de recórrer els millors senders del país: Precipice Trail, a Maine; Angel's Landing, a Utah; Kalalau Trail, a Hawaii; Harding Icefield, a Alaska. Els tenia tots marcats al mapa amb xinxetes de colors diferents. Però al final de l'estiu les vaig treure totes menys una.

—He pensat que m'he de concentrar en un de sol cada vegada —li responc—. El primer que penso fer és West Maroon Trail.

—És a Colorado, oi? —em pregunta la mama.

Ho veu al mapa, però, tot i així, em demana una confirmació. I l'hi dono:

—Sí.

Fa un sospir dolorosament ostentós. I arronsa tant les espatlles que gairebé li toquen les orelles abans d'abaixar-les, i quan les abaixa pengem més avall que abans. El papa viu a Colorado. A casa nostra has d'anar amb compte abans de pronunciar la paraula «papa» i qualsevol altra que faci pensar en el meu pare, com ara «Mark» o, en aquest cas, «Colorado».

La mama aparta la mirada del mapa i fa una cara que vol ser valenta i despreocupada, però no és ni una cosa ni l'altra. Està ferida, però encara s'aguanta dreta. Ja en som dos.

—Et vindré a recollir després de les classes —em diu—. Has escrit les cartes que el doctor Sherman vol que escriguis? Les arengues? T'hi has d'esforçar, Evan!

N'escrivia una cada dia, però a l'estiu vaig passar-ne molt. Estic segur que el doctor Sherman ho ha dit a la mama, i és per això que últimament no para de rondinar sobre el tema.

—N'estic escrivint una —li responc alleujat, perquè no és cap mentida.

—Ben fet. El doctor Sherman s'alegrarà de llegir-la.

—Ja ho sé. L'acabaré a l'institut.

—Aquestes cartes són importants, rei. T'ajuden a reafirmar l'autoconfiança. Sobretot el primer dia de classe.

Ah, sí. Un altre motiu que li ha fet pensar que avui em convidria una visita al doctor Sherman.

—No et vull veure un altre any passant-te els divendres al vespre sol a casa, amorrat a l'ordinador. Has de trobar la manera de sortir d'aquest pou.

Ja ho provo. No es pot dir que no ho provi.

Veu una cosa al meu escriptori...

—Tinc una idea! —Treu un retolador de la tassa—. Per què no demanes als teus companys que et firmin el guix? És una bona manera de trencar el gel, no trobes?

No se m'acut res de pitjor. Seria com pidolar amics. Potser hauria de buscar un gosset escanyolit i asseure'm amb ell en un racó; això sí que provocaria compassió.

Massa tard. Ja la tinc davant del nas.

—Evan...

—No puc, mama!

Em dona el retolador.

—Aprofita el dia. Avui és el dia d'aprofitar el dia d'avui.

Sona com un horòscop.

—No cal que hi afegeixis «d'avui». Aprofitar el dia ja vol dir «el dia d'avui».

—Entesos. L'expert en les paraules ets tu. Jo només et dic que et llancis a parlar amb ells, entesos?

Sense mirar-la als ulls, sospiro i agafo el retolador.

—Entesos.

Se'n va cap a la porta, i quan em penso que ja me n'he alliberat, es tomba i amb un somriure angoixat em diu:

—Ja estic orgullosa de tu.

—Mira que bé...

El seu somriure es debilita una mica, i se'n va.

Què volia que li digués? Em diu que està orgullosa de mi, però els seus ulls expliquen una història ben diferent. M'estudia com si fos una taca a la banyera que no pot treure per molts productes de neteja que hi posi. Orgullosa de mi? Dubto que sigui possible. Ja n'hi ha prou, d'enganyar-nos mútuament.

No és que passi completament de les sessions amb el doctor Sherman. És clar que les nostres converses són pro-

gramades, descafeïnades i típicament unidireccionals, però em consola poder asseure'm a parlar amb un altre ésser humà. A més de la mama, vull dir, que està tan ocupada amb la feina i les classes que quasi no para per casa i que no acaba de sentir el que li dic fins i tot quan m'escolta (i és la meva mare!). Al papa, li truco de tant en tant, les poques vegades que tinc alguna novetat digna de ser compartida. Però està molt ocupat. El problema de parlar amb el doctor Sherman és que no hi tinc gens de traça. M'assec allà i m'escarrasso per pronunciar les respostes monosil·làbiques més fàcils. M'imagino que és per això que em va suggerir que m'escrivís cartes. Em va dir que d'aquesta manera podria manifestar més bé els meus sentiments i que també m'ajudaria a no ser tan exigent amb mi mateix, però estic segur que això també li facilita les coses a ell.

Obro l'ordinador i llegeixo el que he escrit fins ara.

Estimat Evan Hansen,

De vegades aquestes cartes em produeixen l'efecte contrari. En teoria, m'haurien d'ajudar a veure la meitat plena del got, però també em recorden que no soc com els altres. Cap altre company de l'institut ha de fer els deures que li posa el terapeuta. No crec que n'hi hagi cap més que vagi a un terapeuta. No s'han d'atipar de Lorazepan. No s'agiten ni s'aparten quan algú se'ls acosta massa, o hi parlen, o els miren. I segur que no omplen de llàgrimes els ulls de les seves mares quan els veuen asseguts sense fer res.

No cal que m'ho recordin. Ja sé que no estic bé. Creieu-me, ho sé.

«Avui serà un dia fabulós».

Potser —si no surto de l'habitació, potser sí que serà veritat.

«Has de ser tu mateix».

Ui, sí. I tant! I què més?